

S. I. A. S.

LA PESTA BLANCA

Un flagell humà que la Revolució extirparà

pel Professor Alexis Brown

A ningú, mitjanament assabentat de les realitats, no se li oculta la gravetat que per a la Societat entraña l'existència al món del fatídic bacil de Koch. Aquesta sinistra bestiola infinitesimal, en desenrotllar-se als òrgans respiratoris amb avidesa incontenible, sega, anyalment, al món, centenars de milers de vides. Vides necessàries per al satisfactori desenvolupament de l'espècie humana i, que, per regla general, cap delictes no varen cometre que pugui justificar l'horrenda pena capital a què la malura les condemna.

Sabem molt bé que la creixença de les grans urbs, la hipertròfia del maquinisme industrial i més que res, l'alimentació exigua de milions de treballadors, amuntegats en immundes vivendes, han vingut determinant un copiosíssim increment del flagell, amb totes les seves horroroses conseqüències. Jovenets i noies, nascuts raquítics i desnutrits més tard per l'escassetat, no triguen a acusar visibles símptomes de predisposició al mortal bacil. I aquest, bon punt ha sentat el pabelló als pulmons d'un d'aquests adolescents no està pas disposat a deixar-se'n treure a les bones. Ans bé, s'hi arrela desafortadament als teixits i es reproduïx amb esborronadora fecunditat. Cada germen, instal·lat en un organisme flac, que diríem que l'espera, hi realitza una pròvida tasca reproductiva. I veïem com els in felixos contaminats, s'esllangueixen, trontollen i acaben per caure, tristament, dins d'una fossa eterna que, moltes vegades, és el fossar comú.

Lamentabilíssim el fet que la humanitat no hagi oposat a tan terrible plaga un mur de contenció de les dimensions necessàries. Demostrat com està per la Ciència i per l'experimentació que la tisi és guarible als seus començos, tots havem degut sentir-nos una mica còmplices de les defuncions que periòdicament cap atribuir a aquella. El sistema social i decididament injust que ha vingut presidint els destins de la immensa majoria de la Humanitat, és el responsable de la nefanda i silenciosa tragèdia. D'existir a tots els països, climes i civilitzacions, serveis adequats; d'esforçar-se en estroncar el mal bon punt aboca el seu tenebrós espectre; de no existir situacions de privilegi quant als ressorts de curació, gran nombre de víctimes haurien pogut ésser disputades a la fatalitat i en infinits casos arrencats a les urpes de la mort.

¿Què és allò que en grau òptim afavoreix el desenvolupament d'aquesta endèmia paorosa? ¿Quins factors contribueixen més i millor a sembrar de cadàvers la vida quotidiana dels pobles, àdhuc en plena pau? En primer lloc la depauperació, ròssec de l'alimentació insuficient filla de l'escassetat de recursos, associada a la dura necessitat de què executin treballs aclapa-

